

"de mens en de dageraad"

de dag is nog jong en plompverloren

de ijzers om hare enkels nog vast

nog even dan wordt zij opnieuw geboren

met het wijken van 't duister verliest zij haar last

o, zo opnieuw steeds de kans te krijgen

aarzelend weifelend bij een nieuw licht

dat nooit de leeftijd begint te dreigen

dat altijd vergissingen blijven uit 't zicht

want de dageraad zal altijd herleven

zolang deze aarde draait om de zon

ons mensen is slechts een korte tijd hier gegeven

en komt het besef dan is de tijd bijna om

© augustus 2011, Alida, BasicPublishing.nl